

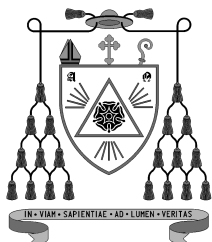
Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2015 ÅRG 47

När de gett sig av (de vise männen), visade sig Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: "Stig upp och ta med dig barnet och hans mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det." Josef steg upp och tog om natten med sig barnet och hans mor och begav sig till Egypten, och stannade där tills Herodes hade dött, för att det som Herren hade sagt genom profeterna skulle uppfyllas: *Från Egypten har jag kallat min son.*

Matt 2:13-15

Biskopens spalt

Vi har nått mitten på advent då detta skrivs.

Ett nytt kyrkoår har börjat.
Ett år med nya förväntningar.
Ett år med stora högtider.
Ett jubileumsår 2016.

James Ingall Wedgwood vigdes till biskop den 13 februari 1916 för den oberoende Gammalkatolska rörelsen i Storbritannien vilken strax därefter omorganiserades och fick namnet The Liberal Catholic Church. Läs mer om kyrkans ursprung på vår hemsida www.lkk.se "Om oss".

Den 13 februari firar vi varje år LKK:s grundläggning och 2016 är det 100-årsjubileum.

Det kommer vi att fira på många sätt bland annat genom en europeisk kyrkokongress den 9-12 juli i Narden, Nederländerna.

Nu längtar vi närmast till Ljusets högtid framför alla andra! Den behövs för att skingra mörkret i ett gråkulet december.

Tack för det gångna året och för det ljus ni fått vara med och sprida i vår Kyrka!
Jag tillönskar er alla och era nära och kära
En God Jul och Ett Gott Nytt År!

Snart väntar ett jubileumsår som jag är övertygad om att vi tillsammans kommer att fylla med många intressanta och för vår Kyrka goda händelser!

"Tänd Ljus! Ett ljus skall brinna för denna lilla jord..."

Tänd Ljus! Två ljus skall brinna för kärleken och tron...

Tänd Ljus! Tre ljus skall brinna för alla som nu slåss för rättvisa och frihet...

Tänd Ljus! Låt fyra brinna för Gud som skapar allt,

som älskar allt som lever, som tagit vår gestalt.

Tänd Ljus för Gudabarnet, som är vår frid, vårt hopp.

Nu samsas jord och himmel i barnets spåda kropp."

Pax et Bonum

+Sten-Bertil

Atle Burman

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 15 nov. ordinerades Emil Carlsson till dörrväktare av biskop Sten-Bertil

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 6 dec. ordinerades Fernando Nope till dörrväktare av biskop Evert

När det gäller konsten
att leva är vi ju alla
amatörer . . .

Communio

Det här numret av Communio är det sista att distribueras i tryckt form. Tidningen kommer från och med 2016 även att utkomma fyra gånger per år men går då endast att läsas/nerladdas på vår hemsida www.lkk.se "Communio" på internet. Vi planerar även att ta fram en version för anpassad för läsplatta.

Vi är väl medvetna om att det finns några av våra läsare som inte har tillgång till internet. De kan genom församlingarnas försorg, för 30:- per nummer, få en utskrift av tidningen genom att anmäla detta per brev eller telefon någon av församlingarna, se sista sidan.

Arvo Eriksson

Vår broder Arvo Eriksson har den 20 november 2015 lämnat sin jordiska kropp för att tjäna i ett högre liv.

Arvo kom i kontakt med LKK genom framlidne prästen Isse Lönnhammar vilken döpte Arvo 1988 i den dåvarande S:t Staffans församling i Avesta. Arvo konfirmerades av Biskop Lennart Söderström 1993. Under perioden 1995-2004 ordinerade Biskop Sten-Bertil honom från klerk till diakon. Under många år var Arvo en trogen tjänare i Sankt Staffans församling. Vi som under hans år i LKK har lärt känna honom förstår, att han även i den tillvaro han nu lever, kommer att vara en uppskattad tjänare.

MYSTERIUM TREMENDUM

Kommentarer till Den Heliga Eukaristin eller Mässan av Raymond Blanch

I mässans inledande syndabekännelse bekänner vi tillsammans, att vi "vandrar bort från den väg, som leder till rättfärdighet". Vi använder här ett traditionellt uttryck, taget från Augustinus, som sade att "Gud skapade oss för sig" och våra hjärtan är oroliga tills de finner sin vila i honom" - en underbar sanning från den apostoliska kristendomen, som levt kvar genom seklerna och som vi måste vara mycket tacksamma för. Detta har aldrig någonsin kunnat uttryckas bättre.

Början av syndabekännelsen daterar sig ännu längre tillbaka i tiden. Det är en vacker tanke tagen från Salomos visdomsbok, en apokryfisk bok: att Gud skapade människan till sin egen avbild - avbilden av Hans egen evighet. Den senare delen kommer också från samma bok; det eviga ljusets renhet, en klar återspeglning av Hans verksamhet och en avbild av Hans godhet.

Vem kan uttrycka detta bättre och vem skulle ens vilja försöka? Det är ett underbart vackert uttryck för kristendomens sanna anda i koncentrat, före Kristi ankomst. Kristendomen i bemärkelsen relationen mellan Gud och människan, har naturligtvis alltid existerat. Vår synda bekännelse kan väl sägas vara både ett personligt och gemensamt närmande till Gud, i vilket vi öppnar oss för Honom alldeles i början av gudstjänsten. Vi erkänner varför vi är här på jorden och i allmänna ordalag målet för och ändamålet med vår utveckling, så som vi nyss talat om. Vi kan säga, att syndabekännelsen med avlösningen är en liten gudstjänst i sig

själv: Samling, strävan mot något högre och därefter välsignelse och kraft, som strömmar ned för att hjälpa oss, individuellt och gemensamt, att vi kan bli mera öppna i den fortsatta gudstjänsten. Det är alltså en nödvändig förberedelse.

Vi måste öppna oss genom en viljeansträngning, genom samling och förståelse. Vi har förmågan att göra detta, om vi förstår att det här inte bara rör sig om vackra ord utan något som vänder sig till vårt högre och större Jag. Det kan uppväcka de finaste känslorna inom oss och med hjälp av dem lyfta oss till en högre andlig nivå.

Så gott som hela vår filosofi finns i koncentrerad form i syndabekännelsen som på samma gång kan sägas vara något av en trosbekännelse och ett närmande till Gud. Det är den väg, som har givits oss och vi behöver aldrig tvivla på dess kraft och verkningsförmåga. De högre tingen är alltid närmare oss än vi anar - från deras sida sett. Vi kan också närma oss dem från vår utgångspunkt. Hur sant är det inte att "Gud är närmare än vår andning ..." Men vi måste var och en lära oss att inse detta. Det kan naturligtvis vara svårt, men det är sannerligen värt besväret att vi försöker.

INTROITUS

Introitus är framför allt en lovsång liksom Gloria. Vi läser eller sjunger: "Välsignad vare den heliga Treenigheten." Det är ett uttryck för lov och tack från oss till Gudomen. Av vilken anledning? Ja, för det vi är - livets stora

gåva: men ännu mera för det vi kommer att bli, för de fantastiska inneboende möjligheterna i den mänskliga själen - att den är odödlig och obegränsad i sin framtida tillväxt och storslagenhet.

Uttrycket "Välsignad vare" betyder ordagrant inte så mycket, för vi kan naturligtvis inte ge något av en välsignelse till Gudomen, som är allt och ombesörjer allt. Det ger snarare uttryck för vår attityd, vår känsla gentemot Honom. Det vore korrektare att säga "Välsignad är ..." Det skulle vara mera meningsfullt men samtidigt mera avskilt från oss; ett konstaterande av faktum men inte relaterat till oss. "Välsignad vare ..." är ett konstaterande och samtidigt ett närmande till Honom, ett skapande eller återskapande av relationerna.

"Den odelade enheten" ...Något som alltid bör understrykas och inte glömmas bort. Det finns bara en Gud i grunden, om vi får uttrycka det så. Hela den kristna kyrkans förkunnelse enligt trosbekännelserna är först och främst, att det finns En Gud och sedan att denna Gudom uttrycker sig som en Treenighet. Tre Personer och ändå är deras Gudom en enda. Detta har vi redan tidigare varit inne på.

"Evig odödlig, osynlig". Evig i motsats till skapad eller härledd existens är det förnämsta attributet för Guds manifestation enligt kristen definition. Endast om Gud kan sägas "det har aldrig funnits någon tid då Han inte fanns".

Forts. sid 4

Mysterium Tremendum

Forts från sid 3

Detta är ortodox och sann lära om gud, men den är för litet känd och ofta förbisedd.

Han är alltid osynlig för oss till sin verkliga natur men däremot synlig i sin Skapelse, genom sitt liv och vetande som genomsyrar allt. Det finns ingen plats, där det inte finns spår av hans verk. Det har sagts: "Ingen människa har någonsin sett Gud". Det är sant. Ingen människa i vanlig mening, men den som når ett stadium av "fullkomlighet", när människan blir mer än människa och ingår i det rike som är över människornas är situationen annorlunda. Då förenas människans medvetande med Kristi Medvetande och vem kan då säga vilka erfarenheter människan har och vad hon upplever. Tänk på Johannes Uppenbarelser: "Och en satt på tronen ..."

Vi ser nu med mycket ofullkomliga ögon, vi ser inget som det verkligen är och Guds sanna medvetande är osynligt för oss. Det betyder inte, att det alltid måste så förbli. Vår andliga utveckling kan kanske till slut undanröja den slöja vi nu har för våra ögon. Vi kan efter vår förmåga lära oss att se saker och ting på ett gudomligt sätt - genom vissa principer, viss kunskap.

Om vi till exempel vet, att Guds natur manifesterar sig i vår värld som Kärleken, så kan vi också försöka se på problemen i livet med kärlek och på så sätt få en bättre förståelse för hur förhållandena verkligen är.

På så sätt närmas vårt medvetande Hans medvetande. Detta är principen för sann religion, som givits oss till ledning och för oss in på den rätta Vägen, som leder fram till Honom. Men då måste vi vara beredda att gå den vägen.

Två ord, som ofta upprepas, kommer här för första gången in i gudstjänsten, det är "nu är". Dessa ord har en mycket stor betydelse, nämligen att "Guds vara" existerar nu, har alltid existerat och kommer alltid att existera. Man kan också uttrycka det så, att det som varit och det som skall komma fokuseras i Nuet som är det enda verkliga för oss. En dag när vi nått det stadium där tid och rum i vanlig bemärkelse inte existerar skall vi förstå detta klarare. Den bästa antydning om detta i skrifterna finner vi i Pauli ord "Vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, har Gud berett åt dem som älska Honom".

De ting som åsyftas existerar alltid i den högre världen, i Andens värld. Det är möjligt för oss att redan nu i någon

mån höja vårt medvetande till detta och få en intuitiv föräning av dessa ting.

Men då måste vi ständigt sträva efter att tillväxa andligt, inte bara i relation till våra medmänniskor och omvärlden utan också genom en vertikal växt, ett närmande till Honom genom ökad förståelse för de andliga tingen.

Vi måste göra våra egna upptäckter. Vi måste gå framåt både invärtes och utvärtes; vi måste bli både något av mystiker och arbetare i vingården. Ty glöm aldrig, att kristendomen är en mystisk religion och ändamålet med mysticism är föreningen med Gud, i viss utsträckning redan här och nu. "Nu lever icke längre jag, utan Kristus lever i mig" - dessa ord av aposteln Paulus ger uttryck för detta. Och kyrkans sakrament är här en hjälp för oss att nå dithän.

KYRIE

I Kyrie Eleison använder vi oss av originalspråket. Det är det enda tillfället i mässa, som vi gör det. Vanligen översätts "Kyrie Eleison" med "Herre förbarma dig över oss", men i vår kyrka föredrar vi att lägga in en annan innebörd i dessa ord. "Herre utgiv dig för oss" eller "Herre utgjut dig över oss". Vi skall strax återkomma till detta.

Det rör sig om en niofaldig åkallan till de tre personerna i Treenigheten. I det första Kyrie vänder vi oss till Allfadern och försöker förverkliga enheten med Honom. På samma sätt vänder vi oss till Gud Sonen och slutligen till Gud Den Helige Ande.

Det är naturligtvis mycket individuellt, hur vi rent intellektuellt försöker uttrycka detta närmande i tankar, men för att uppnå effekt måste det vara fråga om medveten stark tillbedjan i en bestämd riktning.

Häri genom stärker vi våra relationer till de Tre Personerna i Treenigheten. I det att vi för en stund lägger särskild vikt vid var och en av dem. Vi har alla en inre förbindelse med de Tre Personerna och även om denna förbindelse ligger högt över vårt normala medvetande, så existerar den och vi måste göra det klart för oss. Att föreställa sig att vårt egentliga jag är en själ är kanske inte så svårt. Men det är betydligt svårare att se sig själv som Ande - ett mycket högre ting, en del av Guds eget medvetande. Ändå måste vi tro på det. Det är ju en del av vår filosofi.

"Gud är Ljus" Säger evangelisten Johannes och en del av det Ljusets "lyser över varje människa, som kommer till världen". Detta är skriftens ord. Människans möjliga eller nedärvda gudomlighet är inte en konstruerad

doktrin utan en Sanning uttalad av Jesus själv med orden: "jag har sagt att I ären gudar". Vi kan knappast räkna detta som tomma ord, vi måste tolka dem så som de blivit sagda.

Enligt många ställen i Skriften är vi nu "sovande" men en dag skall vi vakna; vakna upp till våra obegränsade möjligheter som "Guds barn". All vår lovsång, tillbedjan och längtan skall inge oss mod och styrka. En dag "skall vi bli Honom lika" och hur skulle vi kunna bli det, om denna möjlighet inte var nedärvd.

Naturligtvis åstadkommer vi inte önskat resultat bara med ord. Det måste finnas tanke, känsla och vilja bakom dem. Vi måste därför göra klart för oss, vad våra ord i gudstjänsten vill ge uttryck för. Det får inte bara vara något mekaniskt, så att "Mina ord stiger upp, men mina tankar stannar här nere" som Shakespeare uttrycker det.

Tidigare i mässa, före den första beräkningen av altaret, sjunger celebranten: "Vårt tempel skall byggas med lov och bön..." I Introitus och Gloria uttrycker vi vårt lov och i Kyrie vår bön. Ty den högsta bönen är önskan, som inte begär utan längtar mot höjden, till Gud. "Herre utgiv Dig själv till oss", så som vi försöker utge oss själva till Dig.

Vi har alltså utsträckt dessa tre ord till nio. Kan vi göra dem till en Tillbedjans spira, som räcker upp till himlen? Spiran har alltid varit en symbol för tillbedjan; inte vag och orörlig utan stark, intensiv, upplyst - inte rusande utan svävande - som en "lans kastad av en jättehand". En vacker bild kanske - och ouppnåelig. Men vår tillbedjan i stort kan kanske ändå stiga i likhet med detta, samlande styrka från enhet och förståelse.

En kyrkspira på avstånd är en underbar och stimulerande syn, som får oss att tänka på närmandet till Gud. Intentionen i Kyrie är just att med bön och hängivenhet söka åstadkomma något av en spira i vårt andliga tempelbygge.

Och våra böner får inte vara något dagtningande med en Gud, som vi söker analysera. Det måste vara något helt naturligt, grundat på en kärlek som springer fram från vårt hjärta och sinne, helt i linje med det största av Jesu bud: "Du skall älska Herren Din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och all din kraft".

Vi var nyss inne på innebörden i Kyrie Eleison. Vår kyrka kan väl på den punkten sägas skilja sig från exempelvis den romerska eller den svenska kyrkans. I dessa kyrkor uppfattar man denna

Forts. sid 5

Mysterium Tremendum

Forts från sid 4

punkt i mässan som ett ögonblick, då församlingen skall ge uttryck för sin djupa förkrosselse, för sin känsla av synd och ovärdighet och den anropar Gud om förbarmande. Detta bygger på föreställningen dels om Gud som en domare över syndare, som man måste anropa om nåd, dels om människan som något till sitt innersta dåligt, icke besläktat med Gud.

Liberala Katolska Kyrkan delar inte denna uppfattning. Den ser Gud som den verkliga Kärleken, som inte behöver anropas om nåd, och den ser människan som en Guds son som visserligen har långt kvar till fullkomning och som ständigt gör sina misstag, men vars största hjälp är kontakten med Guds kärlek, därför att hon till sitt innersta väsen är gudomlig.

Kyrie Eleison är för oss ett uttryck för människans längtan efter en sådan kontakt och vi lägger därför hellre in följande innebörd i Kyrie "Utgjut Dig över oss", underförstått: låt Ditt väsens kärlek flöda över oss.

Det rör sig inte om en önsketolkning av ett gammalt kyrkligt uttryck. Mycket tyder tvärtom på, att det är den riktiga och urkristna innebörden i denna åkallan, som förekom i de egyptiska mysterierna före Kristi tid och som vände sig till solguden Ra. I sin bok "Kyrkans heliga år" säger docenten Gustaf Lindberg, att kyrkofadern Eusebius på 200-talet förebrår de kristna i Alexandria att de använt Kyrie Eleison till att hälsa den uppgående solen med.

Användandet av Kyrie i dessa bägge sammanhang tyder på en annan innebörd i uttrycket än "förbarma dig". En sådan innebörd vore meningslös i en åkallan av solguden. Däremot är innebörden "utgjut dig över oss" eller "stråla över oss" naturlig vid en sådan åkallan eller vid hälsandet av den uppgående solen. Därtill kommer ett viktigt språkligt faktum. Eleison, som kommer av det grekiska verbet "eleio", betyder visserligen förbarma i ett alldeles speciellt sammanhang, nämligen när fången ber sin domare om nåd. Men det betyder också: ge ut sig frivilligt, flöda över, alltså gjuta ut sig.

Hur som helst är den innebörd vi har av Kyrie helt i samklang med mässan i stort. I mässans väsentligaste del, konsekrationen, upplever vi att en inre gudomlig kraft stiger ned på vårt altare beredd att fylla oss. I Kyrie Eleison bereder vi oss för detta heliga ögonblick genom att vi en niofaldig åkallan viga

vår egen treenighet av kropp, själ och ande åt den gudomliga treenigheten.

Den som intensivt och medvetet fullgör denna åkallan och detta offer först inför Fadern, sedan inför Sonen och därefter inför Den Helige Ande, upplever en inre stegring, som kan komma mycket nära extas. När man i det sista Kyrie med sin ande söker den helige ande, kan det förnimmas som om genom det fullkomliga överlämnandet allt hindrande mellan en själv och den andliga verkligheten vore borta. I detta ögonblick kan mellan människan och den helige ande råda en absolut communion - enhet. Efter en sådan upplevelse är det naturligt och riktigt att med ett hänfört hjärta brista ut i Gloria - Ära vare Gud!

GLORIA

Gloria är en viktig del av Eukaristien, även om alla delar är viktiga och ingen finns där av en slump. Gloria är kristen teologi i sin högsta potens. Det är ännu en lovsång, som liksom Introitus börjar med en önskan "Ära vare Gud", en traditionell lovsång.

"På jorden frid till människor av god vilja..." Det är en önskan om att människorna skall få frid - sinnesfrid i första hand. Med "människor av god vilja" uttrycks att människan skall ha välvilja, en positiv inställning till sina medmänniskor, ja hela Guds skapelse. Det innebär inte, att människor som inte har "god vilja" skulle vara uteslutna från denna önskan om frid. Det rör sig istället om en önskan, att vare sig människorna är av "god vilja" eller inte, så skall de få frid. Sinnesfrid ger god vilja och god vilja ger sinnesfrid.

Gloria är delad i tre delar, den första med adress till Gud Fadern. "Vi tackar dig för din stora härlighet". För hans existens, kraft, sanning, mäktighet, kärlek. Varför skall vi då tacka? Jo, en dag skall vi bli en medveten del av detta. Några kanske intuitivt anar Sanningen i detta. Några kanske för bråkdelen av en sekund haft en översinnlig upplevelse av denna obeskrivliga Sanning. Vi andra måste tro på den, ha förtroende för att det förhåller sig så. Även om vi inte kan se Gud, kan vi dock redan nu söka oss en föreställning om Honom genom Hans skapelse.

Den andra delen vänder sig till den Andra Personen, Vår Herre, som är det "inneboende Ljuset" i varje människa, "vars vishet mäktigt och mildt leder allt". Alla uppenbara ting är den Andra Personens verk. Den vishet, som leder all utveckling och för fram mot slutligt uppgående är Sonens. Den visheten visar sig hos oss främst där det finns

kärlek, visdom, sympati god vilja och alla andra fina känslomässiga och mentala kvaliteter.

"Du vars kraft uppbär och vidmakthåller hela skapelsen". Detta är återigen Fadern: "Gud Fader, sedd av ingen". Bakom allt finns Han, osedd upphovsman till allt. Allt som finns, upprätthålls av det gudomliga livet, den gudomliga kraften. Vi är "i Hans hand", lever omslutna av Honom på alla upptänkliga sätt, i den gudomliga kärlekens armar. Är inte detta den djupaste tanken i all teologi, kristen eller annan, om vi försöker förstå dess innebörd.

"Du vars skönhet strålar genom universum..." är den Helige Ande. Det är en skönhet, som vi ofta inte kan upptäcka, den kan vara för nära eller vi är för upptagna med våra dagliga små, men ofta nödvändiga, bekymmer för att stanna upp och verkligen se; att se oss omkring och betrakta tingen från en högre och annan aspekt. Vi måste göra det ibland. Nu ser vi i smått - en dag skall vi se skönheten i allt; det fantastiska sambandet.

Den tredje delen återkommer till den Andra Personen med alldeles särskild styrka, ty kristendomen är ju den Andra Personens religion. "Du Allena, o Krist med den Helige And är högst i Gud Faders härlighet". Det är endast genom Kristus vi kan nå Fadern, Detta kan först verka svårt att förstå. Men det är faktiskt endast genom utgivande kärlek som vi kan nå Fadern, och Kristus är just denna kärlek.

Återigen kommer treenigheten till uttryck här i Gloria - En gud i Tre Personer. Vi kan ha olika uppfattning om detta, men det är inte bara grunden för vår tro utan för vårt hela liv. Vi behöver en sådan fast grund för att leva helt och fullt - Gud är evig, levande och sann.

KOLLEKTBÖNERNA

Detta är böner, av vilka en del är fasta och övriga ändras efter kyrkoårets dagar. Dessa korta och lättförståeliga böner har använts i kyrkan sedan de äldsta tiderna och en del är av mycket gammalt och ovisst ursprung.

Varför kallas de kollekt? Kanske för att de användes i offentliga samlingar (Collect betyder samla på engelska) eller för att många böner samlades och presenterades tillsammans eller för att bönerna samlade de grundtankar, som framkom i dagens epistel och evangelium. I gamla tider samlade troligen prästen församlingens böner och sammandrog dem i en för dagen

Forts. sid 6

Mysterium Tremendum

Forts från sid 5

speciell bön. Det finns många teorier.

En kollektbön är ett uttryck för våra högsta tankar och känslor. Allt i den skall vara sådant att vi fullt och helt kan instämma i vad som sägs. Vi kan följa upp dem mentalt och känslomässigt, vi kan identifiera oss med dem helhjärtat. Då bönen blir en hjärtats bön till Gud kan den skapa rätt verkan i den inre världen och i oss själva.

En kollekt vi ofta använder är en bön om renhet, som härstammar från den äldsta kyrkan. Den börjar: "Allsmäktige Gud, för Dig är alla hjärtan öppna..." Vi öppnar oss för Gud, erkänner hans allvetande, Hans närvaro allestädes och Hans allmakt - utan rädsla. Ty vi är Hans barn.

Vi lever ett vanligt vardagsliv. Vi vill gärna förbättra vårt liv, därför säger vi genom prästen: "Rena våra hjärtans tankar genom inspiration från Din Helige Ande..." Ett underbart uttryck "våra hjärtans tankar". Det verkar motsägande, eftersom vi tänker med vårt sinne och känner med vårt hjärta. Men sanningen är i djupet av vår natur, där tanke och känslor är ett. Det religiösa livets djupa tankar kommer från hjärtat, nära tanke och känslor är Kristusmedvetandet i oss. Kärleken är den fundamentala principen i kristendomen och spirar från hjärtat. Men även kärleken och de djupa känslorna kan lätt bli grumliga av egenintresse. Det är därför vi ber, att dessa ting i oss skall bli renade igen och återställda till vad de borde vara.

Samtidigt försöker vi att höja oss mot en högre del av vårt sinne, till vår själ, som är platsen där den Helige Ande verkar. Också det är möjligt, om vi försöker, kanske genom att vi övat oss i meditation.

"Att vi må älska dig med hela vårt väsen". Detta är en strävan mot Kristusmedvetandet, ty endast när vi har nått det kan vi rätt älska Honom, och vår nästa.

Och slutligen: "och värdigt högtlova Ditt heliga namn". Vem kan värdigt högtlova Hans heliga namn? Jo, de som genom arbete med sig själva lyckats frigöra sig från en ensidig bundenhet till sitt fysiska Jag. De som anat och kanske också nått kontakt med ett större Jag inom sig.

Denna kollekt talar till oss om Vägen som en andlig lyftning, där vi arbetar för att stiga från vårt dagliga medvetande till ett högre medvetande, Vägen som leder genom Guds Kärlek till Evtigt Liv,

föreningen med Fadern, som är målet för vår andliga utveckling.

EPISTEL, GRADUAL, EVANGELIUM, PREDIKAN

Episteltexterna är nästan uteslutande hämtade från apostlarna, främst ur Pauli brev till olika församlingar inom den kristna fornkyrkan. De är inte brev i vanlig mening utan noggrant skrivna och förberedda uttalanden - inte till en person utan till många. De är fulla av goda råd och förmaningar när det gäller den kristnes liv. Och deras betydelse är fortfarande lika stor och en inspirationskälla också för vår tids människor.

Församlingen förblir sittande under epistelläsningen för att markera, att den inte har lika stor betydelse som Kristi egna ord. Det rör sig om kommentarer och upplysningar och inte nödvändigtvis om gudomliga föreskrifter, som man många gånger tolkat dem att vara. Även om de givetvis kan vara gudomligt inspirerande är de dock tillkomna av människor.

Gradualen är en av de äldsta delarna i mässan. Ordet "gradual" kommer från latinets "gradus" - steg. Den sjöngs ursprungligen från det lägsta steget framför altaret, men samtidigt kan benämningen hänсыfta på, att man tar ett steg från episteln mot evangelium. Vi använder i vår kyrka samma gradual hela året utom vid stora högtider. Gradualen uppmanar oss att söka visdom och förklarar behovet av vägledning för att vi skall kunna utvecklas till förståelse för livets mening och därmed kunna bidra till att hjälpa våra medmänniskor.

Evangeliet förmedlar direkt Jesu ord eller skildrar händelser under Hans liv på jorden, på vilka kristendomen bygger. Eftersom det här är en fråga om en gudomlig uppenbarelse, står vi upp när vi mottar evangeliet.

Vi skall eftersträva att söka förstå den djupare betydelsen i evangeliets ord, för det finns alltid en sådan bakom den ordagranna framställningen. Ty kristendom, tagen från Kristi ord, är en uppenbarelse av några av hemligheterna i mysterierna om Guds rike och vägen dit. Kristi lära visar inte vägen till himlen i fysisk bemärkelse - en insides plats, utan till Himmelriket i en evig och vidare betydelse. Och det är något helt annat, som inte är bunden till tiden och rummet utan har med ett evighetens medvetandetillstånd att göra.

Dessa läsningar ger oss stoff för att stimulera vårt intellekt, på samma sätt som vi tidigare väckte våra känslor med lov och tacksägelse. Båda dessa hjälpmedel är nödvändiga i religiöst liv.

Efter evangeliet och episteln kommer predikan på tredje plats i betydelse. *Predikan* kan sägas vara en kommentar till en kommentar. Den skall inte vara information utan stimulans för sinnet. Visserligen ger hela gudstjänsten detta men hur konstigt det än kan låta, har känslomässighet sin upprinnelse i sinnet, i tankarna. Sinnet måste vara övertygat, innan det kan tillåta eller uppmuntra känslor. Därför skall predikan visa oss orsaken till vår tro och kasta ytterligare ljus över det vi redan känner till, upplysa oss mer eller lära oss se litet längre eller litet klarare än vi gjorde förut. Ty vi känner bara ytan och måste lära känna djupen. Den enda sanna kunskapen finns på djupet. Någon annan kan visa oss vägen - som apostlarna i epistlarna och Jesus i evangelierna - men varje människa måste gå vägen, vare sig det gäller religiös kunskap, känslomässig utveckling, intellektuellt liv eller andlig växt. Mässan utgör därvid en fantastisk hjälp i vår strävan att frigöra oss från vårt sovande tillstånd i ett materiellt liv och vakna upp till vårt andliga liv och vår andliga arvedel.

Forts. sid 7

DU ÄR FJARRSKADAREN

I förordet till sin bok skriver Arvo. "Efter påtryckning från vänner och bekanta har jag beslutat mig för att med hjälp av min dotter skriva en bok om mitt andliga liv".

För drygt en månad sedan skickade Arvo sin bok till mig. En bok som som fångade mig - jag sträckläste!

Boken skildrar Arvos hemiska uppväxt, hans enormt tuffa arbete som skogshuggare i Hälsinge-skogarna, utvecklingen av hans medialitet och hans möte med LKK.

Boken kan beställas från
Linn Granlund, Järvstakroken 20,
805 92 Gävle
Pris 120:- + porto

+Sten-Bertil

Andligt arbete - Del 2

En del människor har svårt att tygla sitt sinne och göra som jag beskrev i "Andligt arbete - del 1" (i förra numret av Communio):.. att blixtnabbt byta ut en negativ tanke, känsla eller bild till en positiv tanke, känsla eller bild i sinnet.

Det finns en annan andlig teknik när det gäller känslor som man kan prova om det passar en bättre än den tekniken som beskrevs tidigare.

Denna teknik är att göra så här:....att när en känsla dyker upp i sinnet så låter man den vara kvar där så länge som möjligt, positiv som negativ och låter hela sinnet omfamna denna känsla till 100 %.

Om man lyckas hålla kvar känslan en längre tid i sinnet så börjar man märka att den avtar i intensitet eller häftighet och succesivt börjar den bli mindre laddad och i slutändan avta helt. Detta kan ta från några sekunder upp till flera minuter och i enstaka fall där känslan är knuten till svåra eller stora blockeringar eller trauman inombords, upp till flera timmar.

Håller man ändå fast vid känslan och "känner" den fullt ut, så brukar den i regel avta och helt försvinna från sinnet. Om man inte lyckas göra detta fullt ut brukar känslan i regel dyka upp ganska snart igen, ungefär som en jojo kommer tillbaka till handen på den som kastade ut den.

I vissa fall där man lyckas med att hålla kvar känslan fullt ut och verkligen känna in den med hela sitt sinne kan det hända att denna känsla transformeras helt från att ha varit mycket negativ till att bli hel och fullständigt positiv.

Jag ska berätta om en egen erfarenhet om detta för att göra det så klart som möjligt. Jag hade haft ett ganska så

hetsigt gräl med min fru i vårt hem och jag var mycket arg och uppretad när jag gick hemifrån. Jag var tvungen att åka till mitt jobb som är att köra buss. Jag minns att jag tänkte så här: - "Nu ska jag hålla kvar känslan av att vara arg så länge jag kan" och gick upp till centrum för att där sedan stå ett tag och vänta på en buss som jag skulle åka med till mitt jobb. Jag klev på bussen i en känsla av att fortfarande var mycket arg och jag fortsatte att känna denna känsla när bussen började åka mot mitt bussgarage. Det tar ungefär 35-40 minuter att åka till mitt garage med buss och ett byte till en annan busslinje ungefär halvvägs. Men redan efter ungefär 5 minuters bussresa så började den arga känslan att automatiskt transformeras, vilket jag blev förvånad av att den gjorde, eftersom jag inte medvetet praktiserade denna teknik just då (detta var ett 10-tal år sedan) utan jag bara iakttog fenomenet med intresse och stor häpnad. Ju mer jag höll fast i den arga känslan, ju mer transformerades den inom mig. Den började bli mindre aggressiv eller mindre laddad till sitt innehåll. Efter ett tag till, ungefär c:a 5 minuter, var den nästan helt utan aggression eller neutral. Nu började det bli riktigt intressant. Jag fortsatte ändå att fokusera på känslan trots att den var neutral och då började en ny intressant fas att uppträda inom själva känslan. Den började fyllas med positiv energi!

Denna upptäckt gjorde mig genast mer intresserad så jag fortsatte att fokusera på känslan inom mig och på vad som händer här. Efter bara en ganska kort stund, ett par minuter så började den energi som hade börjat fylla känslan att bli ren glädje. Jag i slutändan upplevde jag ett "Lycko-rus" av obeskrivlig och oändlig lycka och

känslan tycktes ha försvunnet helt eller med ett annat ord: - "Transcenderat".

En annan andlig teknik är att be "Den Helige Anden" om hjälp vid svåra situationer och stora val eller vägskal i livet.

Man ber helt enkelt så här: -"Guds Helige Ande -hjälp mig i denna situation eller i detta val eller vid detta vägskal" och lyssna på vad som kommer upp inom dig, i ditt sinne eller mer rätt är att lyssna i djupet av ditt hjärta. I regel så finner du en liten svag röst inom dig som säger åt dig vad du ska göra om du verkligen lyssnar inåt. Lyssna inte på vad som sägs i huvudet. Det är som regel sinnets spel och tricks som styrs av Egot, utan försök lyssna djupare inom dig, i bröstet eller i hjärtrakten bakom bröstbenet, där finner du i regel Den Helige Andens röst eller Guds röst. Ju mer du gör detta, ju mer utvecklas din förmåga att lyssna inåt och få ett svar på dina frågeställningar och problem eller val i livet.

Del 3 i kommande Communio

Ingemar Aronsson

Mysterium Tremendum

Forts från sid 6

TROSBEKÄNNELSEN

"Credo" = "jag tror" blir i vår kyrka "Vi tror..." Vi bekänner vår tro - inte som något vi har blivit tillsagda att tro eller enligt någon tradition, utan därför att vi har kommit fram till vissa slutsatser själva. Men vi måste hela tiden sträva vidare och djupare. Det finns alltid flera aspekter, som går allt djupare. Endast genom meditation och stillhet kan vi närma oss dem.

Och vi måste tänka själva. Vi får upplysningar, som blir näring för våra tankar,

Forts. sid 8

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Plusgiro 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst:
Kristen Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Se Stockholm

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
Se Stockholm

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst:
Jonas Anundi, 08-724 94 11.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org
Presiding bishop James A. Zinzow
Hemsida: <http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du få
på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck för
den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 1-2016 är
den 29 februari 2016.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särspsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker genom respektive församling och kyrkogrupp

Mysterium Tremendum

Forts från sid 7

men vi måste smälta dem själva. Annars
försvinner de. Sinnet förändras så sakt
under får levnad och det gäller för oss att
påverka det i en positiv riktning, så att
det inte förblir statiskt.

Därför har vi i vår lilla alternativa
trosbekännelse, som är en modern
framställning i koncentrerad form av den
Liberala Katolska Kyrkans tro på vad vi
anser som sanna och fundamentala
religiösa principer, uttryckta på vår tids
språk.

Forts. i nästa nummer

Prenumeration på Communio upphör från och med 2016

Tidningen kommer även i fortsättningen ut med 4 nr per år och kan läsas via LKK:s hemsida,
www.lkk.se

Om du önskar att den skickas till dig via e-post - skicka din e-postadress till
communio@lkk.se.

Om du inte har tillgång till Internet - kontakta din församling, se ovan, för att få ett utskrivet
exemplar.